

a l'ombra de l'alzina
a la sombra de la encina
à l'ombre du chêne
all'ombra della quercia
Magdalena Aulina

15 – 11 – 2014

Mentre era a taula a la casa, molts publicans i pecadors anaren a seure a taula amb Jesús i els seus deixebles. Veient-ho els fariseus, deien als deixebles: «¿Com és que el vostre Mestre menja amb els publicans i els pecadors?» I ell, que ho va sentir, digué: «No són els qui estan bons els qui tenen necessitat de metge, sinó els qui estan malalts. Aneu i apreneu què vol dir allò de: Misericòrdia vull, i no pas sacrificis. No he vingut a cridar justos, sinó pecadors». (Mt 9, 10-13).

Hi ha èpoques en la vida i en la història que ens adonem de determinades urgències. Avui és el temps de la misericòrdia. Es parla molt de misericòrdia, i és bo, perquè els moments que corren no són massa encoratjadors.

Sant Joan Pau II, Papa, va dedicar un encíclica a la misericòrdia: *Dives in misericordia*, Déu Pare és ric en misericòrdia. El Papa Francesc ha convertit en familiar la imatge de "l'Església de la misericòrdia". Ens recorda que "l'Església no és una duana, és la casa paterna on hi ha lloc per a cada un amb la seva vida a sobre. (*Evangelii gaudium*, 47). "L'Església ha de ser el lloc de la misericòrdia gratuïta, on tothom pugui sentir-se acollit, estimat, perdonat i encoratjat a viure segons la vida bona de l'Evangelí" (114).

La misericòrdia és amor concret, és la virtut alliberadora, és l'esperança dels pobres; és benvolença i beneficència. La tradició no ens ha dictat "principis" de misericòrdia, ha preferit parlar "d'obres" de misericòrdia.

Li portaren una dona que havia estat sorpresa en adulteri. Només Ell, l'únic just la pot condemnar, però no ho fa, la perdona sense demanar-li comptes, ni pretextes. La dura llei, ha estat substituïda per la lleugera misericòrdia del dit de Déu, que escriu a terra... *assegut a la taula amb els publicans i pecadors*, Jesús continua canviant els esquemes dels fariseu "ben pensants".

Pot ser que també siguin els nostres esquemes, a vegades massa lligats a la "llei" i als "cànons". La força de l'amor de Jesús ens sorprèn, ens envaeix, irromp en el nostre cor, ens tambaleja i no podem contenir-nos. Si, perquè Jesús passa al costat nostre, s'asseu a taula amb nosaltres tot i coneixent els nostres límits i pecats, les nostres pors i els nostres dolors, els nostres desespers. No ens jutja, ens acull. S'inclina cap a nosaltres. Entra en el nostre cor per guarir-lo, per fer-nos sentir tot el seu amor, la seva tendresa i misericòrdia.

No jutjarem, si ens deixem omplir de la gràcia del Senyor, sense entrebancs. Canviarà les nostres mires. Ens sentirem com som, malalts i pecadors, amb la necessitat del "metge" i del seu perdó, amb necessitat de misericòrdia. Però, al mateix temps, cridats i animats a la misericòrdia. Irromp en nosaltres la voluntat del bé, de ser bons, comprensius, generosos.

Si ens obrim al perdó, al respecte, a l'acceptació serena de l'altre i de nosaltres mateixos, també en la prova, ens convertirem en testimonis de la tendresa de Déu, de la seva misericòrdia, que pot enfervorir el cor, que desperta l'esperança i estimula cap el bé (com ens recorda sovint el Papa Francesc). Siguem "sagrament de la misericòrdia"!

Magdalena Aulina va ser un testimoni atrevit i agosarat de la misericòrdia del Senyor. La seva casa natal, a Banyoles, es converteix en "casa nostra", casa oberta a tothom. Allà hi ha sempre lloc per a tots i per a cada un, sigui quin sigui el seu estat o creença religiosa. Magdalena veia l'home com una criatura estimada infinitament per Déu, per això estimava a tothom indistintament i sentia misericòrdia per a tots.

Va ser precisament aquest amor a cada criatura humana que va motivar la seva elecció d'estar entre la gent, sense cap signe extern, per poder arribar als més allunyats, als "malalts" que tenen necessitat del metge Jesús, per portal consol, alegria, esperança. Ella va ser "sagrament de misericòrdia"!

